

Г. ФИЛИПОВ
ЗАМЪКЪТ НА ЩАСТЛИВКА

chitanka.info

Имало едно време двама приятели — единият мързелив, а другият работлив. Една сутрин те се срещнали на пътя и се загледали в далечината, където се виждал замък. Той блестял на слънцето като злато.

— Хайде да идем там! — казал трудолюбивият. — Искам да видя замъка отблизо.

— Ох..., — изпъшкар мързеливият — де да бяхме вече там! Не ми се върви толкова път. Виж, колко е далече!

— Още днес можете да стигнете до замъка — обадил се зад тях един нежен глас. — Вие и двамата сте млади и бодри!

Тези думи били на една млада и красива девойка с ангелски крила. В ръката си държала златен рог, пълен с цветя и стояла върху златна топка, която бързо се търкаляла и в миг отнесла девойката.

— Ех, че хубаво! — завидял ѝ мързеливият. — Тя не се мъчи да си движи краката и пак бързо се придвижва.

Неговият другар се затичал, достигнал девойката и я хванал за края на дрехата.

— Ти коя си? — попитал я той.

— Аз съм Щастливка! — отвърнала му тя. — Онзи замък в далечината е мой. Ако искаш можеш да тръгнеш след мен и ако стигнеш в замъка преди полунощ, ще те приема добре и приятелски. Но ако закъснееш само секунда, тежката врата ще се затвори пред теб завинаги. Побързай!

Като казала това, тя бързо се търкулнала с топката и изчезнала в далечината.

— Тръгвам след нея! — казал трудолюбивия на мързеливия. — Ще дойдеш ли и ти?

— Да не съм си загубил ума! — отвърнал мързеливецът. — Ще чакам тук, дано мине някоя кола да ме вземе... Не ми се върви пеш.

— Е, довиждане, тогава! — извикал трудолюбивият и тръгнал смело.

Мързеливецът легнал по корем на тревата и се загледал към замъка. По едно време нещо топло се допряло до ухото му и когато той лениво се обърнал, видял, че зад него стои един кон, който весело разтърсвал гривата си. „Виждаш ли! Аз не съм се надявал напразно!“, рекъл си мързеливият и се качил на коня. Полетели като вихър и след малко настигнали трудолюбивия.

— Много здраве от мойто конче на твоите черни челици! — извикал подигравателно мързеливият.

— Който последен се смее — пръв печели! — отвърнал му трудолюбивият и усърдно закрачил напред.

По обяд, когато часовникът ударил дванадесет пъти, конят изведнъж спрял.

— Ти си умно животно! — похвалил го мързеливият. — Замъкът не ще ни избяга. Нека да хапнем!

Слязъл от коня, седнал на горския мъх, извадил от торбата си хляб и наденица и започнал сладко да яде. После полегнал и заспал. Когато се събудил, видял, че слънцето залязва и последните му лъчи обагряли красивия замък. От коня нямало и следа — на негово място пасяло старо, мършаво магаре. „Какво да се прави, ще се задоволя с магарето“, помислил си мързеливият и подмамил магарето, но то не искало да иде при него. Мързеливецът бил принуден да стане и сам да иде при него да го възседне.

Магарето било търпеливо и тръгнало бавно към замъка. Бързо се стъмнило и в замъка запалили лампите.

Мързеливецът не се чувствал добре. Магарето накуцвало и все по-бавно вървяло, докато спряло съвсем. Мързеливият сърдито дърпал юздите да го подкани да тръгва, но магарето не харесало това и хвърлило ездача на земята. Мързеливецът не бил свикнал на такова кораво легло и като се сетил за хубавия и топъл креват, който го чака в замъка, станал и се помъчил пак да се качи на магарето. Търсил го в тъмното, но не могъл да го намери.

Внезапно напипал нещо меко. То не приличало на магаре, но мързеливецът решил все пак да се качи на това чудно животно.

В това време часовникът ударил единадесет пъти. Мързеливият трябвало да тръгне, защото до замъка имало още много път. Мързяло го да върви и се качил на седлото. Животното било студено и лигаво, но що от това. Нали го понесло на гърба си!

Пътуването вървяло бавно, но все пак мързеливият отивал към замъка. Той започнал да брой осветените прозорци. Изгряла месечината и наоколо станало светло и мързеливият видял на какво животно се бил качил. Това бил един огромен охлюв. Той бил голям колкото теле и черупката, която носел на гърба си служела за облегалo на мързеливеца.

Като стигнали края на гората мързеливецът видял целия замък пред себе си.

С нетърпение той пришпорил охлюва, за да го накара да пълзи по-бързо, но охлювът се свил в къщичката си и ездачът тупнал на земята. Часовникът ударил единадесет и четвърт.

Ако не бил толкова мързелив, момъкът сигурно сам щял да стигне навреме в замъка, но той останал на земята и занареждал: „Едно животно искам, само едно животно ми дайте, което да ме занесе в замъка!“

Месечината се скрила зад облак и настанала пълна тъмнина. Мързеливецът чул нещо да шушне зад него. Сторило му се, че кон е дошъл при него. „Трябва да е моят кон“, помислил си той и се качил на животното. Още малко и щял да стигне. Вратата на замъка била широко отворена.

Часовникът ударил единадесет и половина, животното се уплашило и спряло да върви. Не се помръднало повече. Часовникът ударил дванадесет без четвърт и животното почнало пак да върви, но бавно, защото пълзяло.

Отново изгряла месечината и мързеливецът с ужас видял, че е седнал върху едно чудовище с десет крака. От двете страни на главата му се подавали грамадни щипки, които обхванали мързеливеца така здраво, че той не можел да мръдне. Искал да скочи, но не могъл. Викал за помощ, но напразно, викът му заглъхвал в нощта. Часовникът напредвал, а мързеливецът все повече се отдалечавал от замъка. За последен път погледнал чаровния му блясък на лунната светлина, после всичко изчезнало — голямата врата с трясък се затворила. Часовникът на кулата ударил дванадесет пъти. Станало полунощ.

За мързеливеца замъкът на Щастливка бил затворен завинаги. Той внимателно разгледал животното и видял, че това е един голям рак. Къде стигнал с този рак никой не научил, защото никой не се сетил вече за мързеливия.

Неговият трудолюбив приятел, макар и трудно, успял да влезе в замъка точно навреме и Щастливка го дарила с щастие и понеже бил добър, раздавал щастията си и на други хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.